

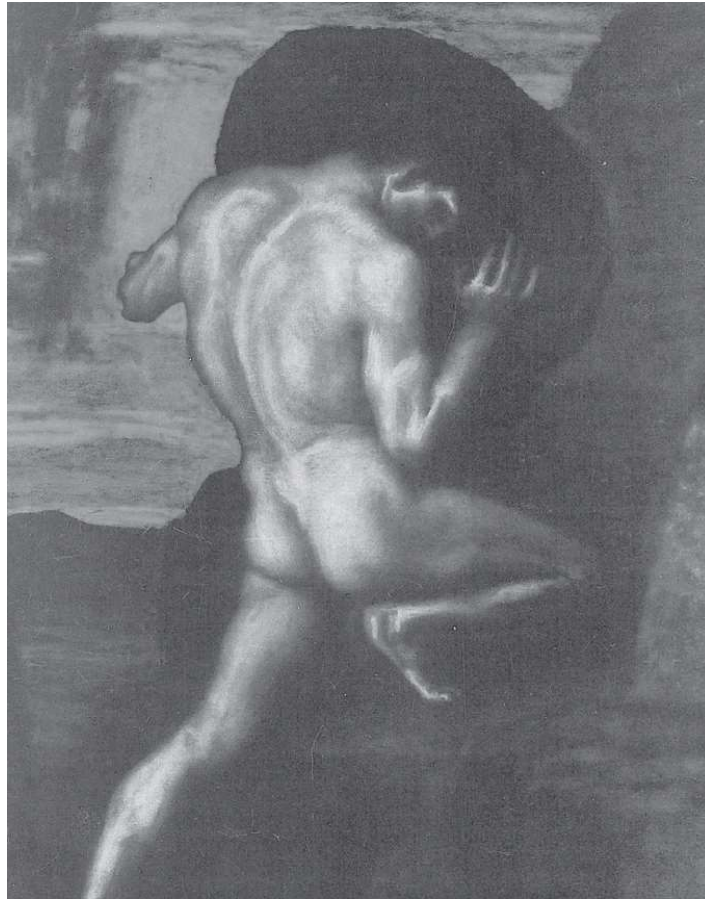
MARIE BEAUMARCHAIS FRA CLAVIGO

Vi lærer denne pige – Marie Beaumarchais – at kende i Goethes “Clavigo”, til hvem vi knytter os, kun at vi ledsager hende lidt længere hen i tiden, når hun har tabt den dramatiske interesse, når sorgens følger efterhånden tager af. Vi vedbliver at ledsage hende; for vi – sympatiens riddere – har lige så meget den medfødte gave, som den erhvervede færdighed i procession at kunne holde fodtrin med sorgen.

Hendes historie er kort: Clavigo forlover sig med hende, Clavigo forlader hende. Denne oplysning er tilstrækkelig for den, der er vant til at betragte livets fænomener, ligesom man betragter rariteter i et kunstkabinet, jo kortere, jo bedre, desto mere kan man få set.

På samme måde lader det sig også ganske kort fortælle, at Tantalus tørster, og at Sisyfos vælter en sten op ad et bjerg. Har man hastværk, så vil det jo være en forsinkelse, at dvæle videre derved, da man jo ikke kan få mere at vide, end hvad man allerede ved, som er det hele.

Hvad der vil gøre fordring på mere opmærksomhed, må være af en anden art. I en

Sisyfos skildret i 1920 (af en tyske maler Franz von Stuck, 1863-1928). I græsk mytologi er Sisyfos en konge fra Korinth og søn af Aiolos; i senere myter beskrives han som far til Odysseus. Myterne angiver flere årsager til Sisyfos' straf med til evig tid at trille en sten op ad en bakke, hvor den så triller ned igen, men fælles er hans forsøg på at trodse guderne, enten fordi han afslørede, at Zeus havde bortført kong Asopos' datter, eller fordi det lykkedes ham at snyde sig tilbage til livet efter sin første død. Sisyfosarbejde anvendes i dag som udtryk for et opslidende arbejde, der er uden ende eller resultat.

fortrolig klynge er man samlet om tebordet, temaskinen synger på sit sidste vers, fruene i huset beder den gådefulde fremmede at lade sit hjerte, til den ende lader hun sukkervand og syltetøj bringe, og nu begynder han:

“Det er en vidtløftig historie”.

Således går det til i romaner, og det er også en ganske anden ting: en vidtløftig historie, og sådan en kort lille efterretning. Om det for Marie Beaumarchais er en kort historie, er et andet spørgsmål. Så meget er vist, den er ikke omfattende, for en omfattende historie har dog en målelig længde, en kort historie har derimod undertiden den gådefulde egenkab, at den – trods al sin korthed – er længere end den omfattende.

Allerede i det foregående bemærkede jeg, at den reflekterede sorg ikke bliver synlig i det udvortes, det vil sige, finder sit hvilende, skønne udtryk deri. Den indre uro tillader ikke denne gennemsigtighed, det udvortes fortæres snarere derved, og for så vidt det indre skulle forkynde sig i det udvortes, var det snarere en vis sygelighed, der da aldrig kan blive genstand for kunstnerisk fremstilling,